

Terug naar Griekenland

Ik woonde er zo mooi in dat stulpje in de Kuil. Clandestien gebouwd, dat wel. Maar een mooie basis van waaruit ik jarenlang als anonieme ridder strijd voerde tegen de dreigende teloorgang van een idyllisch landschap. Die strijd heb ik verloren. Mijn netwerk reikt bij lange na niet zo ver als dat van de toekomstige bewoners. Die hebben de afgelopen jaren onze bouwwehouder van Mook om hun vinger gewonden.

Die waardeerde hun toekomstig woonwijkje op tot een 'Gebouw van Allure'.

Van allure zijn ook de nieuwe bewoners zelf. Ze hebben vette titels en hun netwerken reiken tot diep in de burelen van het Limburgs Kwaliteits Menu. Daar argumenteerden ze ambtenaren omver met geflatteerde architectonische hoogstandjes, ingewikkelde berekeningen, mooie natuuridealen en amicale schouderklopjes. Zo gaat dat nog steeds in het Limburgse. Vroeger speelden daar Kerk en Kapitaal handjeclap. Nu zijn dat onzichtbare netwerken van mensen met macht en poen.

Hun landgoed komt er. Midden in de Kuil, zodat de bewoners maximaal kunnen genieten van hun paradijs. De meeste grond is al gekocht. Alleen Mook heeft nog een aantal hectares te koop. Die hebben de nieuwkomers nog nodig om via onnavolgbare en ingewikkelde berekeningen tot een woonwijk van acht woningen te komen. Het nieuwe college van Mook zal hen ter wille zijn. De vroegere wethouder beloofde het al. De nieuwe zal zeggen dat hij 'een dief van eigen portemonnee' is, wanneer hij weigert. Misschien probeert hij hen nog naar het diepste deel van de Kuil te dirigeren, zodat de nieuwe wijk het landschap minder domineert. Daar horen eigenlijk koeien de boventoon te voeren, zo heeft de DGP haar kiezers laten weten. Maar de nieuwkomers zullen met diepgravend grondologisch onderzoek aantonen dat de huizen daar wegzakken in onstabiele bodem.

Intussen is het bestuur van Bos en Kuil verdeeld geraakt en verworpen tot een tandeloze tijger, die haar vroegere familieleden eigenlijk liever met rust laat. Net op tijd kreeg dat bestuur het snelfietspad als nieuwe vijand in de schoot geworpen. Dit pad zal de komende tijd met steun van de nieuwe Lage Lierbewoners de strijd om een natuurlijke Kuil gaan domineren. Als een bliksemafleider.

De afbraak is al begonnen. Gisteravond is mijn huisje in elkaar geramd. Van de daders geen spoor. Ik hou het daarom voor gezien en vertrek morgen naar mijn oom in Griekenland. Die heeft een sfeervol cafeetje in Thessaloniki. Hij heeft hulp nodig. De klandizie trekt daar weer aan nu Griekenland langzaam uit het dal klimt en de toeristen weer komen. 'Gelukkig', zullen Henk en Ingrid zeggen, 'weer een Griek minder in ons land'. 'Gelukkig' zeggen ook die van de Lage Lier 'weer een lastpost weg'.

Τα λέμε

Cava

Uitsluitend de columnist is verantwoordelijk voor de inhoud van deze column.
Reageren? Mail cavakrater@gmail.com

